

COMUNICADO DO II CONGRESO DO PARTIDO COMUNISTA DE GALICIA

a voz do pobo
¡Proletarios de todos os países unídevos!

ORGÃO DO PARTIDO COMUNISTA DE GALICIA - Ano V - Nº 14 - 5 SETEMBRO 1.973 - 8 Pts.

Celebrouse o II Congreso do Partido Comunista de Galicia co seguinte orden do día:

1º.- Informe do Comité Central sobre a situación político-social de Galicia e as tarefas do Partido. Informante: Santiago Alvarez.

2º.- Informe sobre os problemas de organización e as modificacións ós Estatutos. Informante: Antón Riveiro.

3º.- Proposición pra elaboración do Programa do Partido. Informante: Xosé-Lameiro.

4º.- Eleición do Comité Central.

O debate sobre o primeiro punto do ordo do día, no que interviñeron 32 camaradas, puxo de manifesto a sólida unidade do Partido e a identificación coa súa política.

O informe do C.C., os demais informes, así como as modificacións ós Estatutos, foron aprobados por unanimidade.

Elixouse unha comisión que redatará un novo proxecto de Programa que será sometido á máis ampla discusión das organizacións do Partido, ós movementos de masas e os medios democráticos e progresistas de Galicia.

O II Congreso aprobou unha resolución política e un chamamento dirixido ao pobo galego.

Finalmente, elixeo un amplo Comité Central cunha composición social maioritariamente obreira. Na súa primeira reunión,

o Comité Central elixeo o camarada Santiago Alvarez secretario xeral do Partido, un Comité Executivo e un secretariado.

O concluir as súas tarefas, o II Congreso

Chamamento do II Congreso do P. C. de Galicia ó pobo galego

Un novo clima político respírase na nosa terra; unha conciencia da necesidade de incorporarse á loita vaise espallando a todos os sectores sociais.

Nos seus trinta e sete anos de existencia, a ditadura fexista amosouse como a peor enemigo do noso pobo. No económico, causando a ruína do noso campo e mantendo á industria nun evidente raquitismo, o réximen condenounos o sudesenrolo, a que continue e se intensifique a emigración.

No político, someténdonos a unha brutal opresión, ó impedir o exercicio dos dereitos máis elementales, e o do noso pobo a decidir por si mesmo o seu propio destino.

greso do Partido Comunista de Galicia -- acordou dirixir un caluroso saúdo á camarada Dolores Ibárruri, ó camarada Santiago Carrillo, que interviu no Congreso, e o Comité Central do Partido Comunista de España.

Tras as importantes accións realizadas pola clase obreira e o pobo galego e a acentuación da represión en Galicia, a celebración do II Congreso do seu Partido, mostrou os progresos deste desde a súa constitución e o seu sólido asentamento entre a clase obreira e demais sectores populares; a orientación dos seus militantes a penetrar máis profundamente nas realidades nacionais galegas e a realízar os máis esforzos pola máis ampla unión de todas as forzas de oposición á ditadura, pola consolidación do gran Partido Comunista de masas que necesita o pobo galego na súa loita pola liberdade, polo dereito de autodeterminación, polo socialismo.

II Congreso do P.C. de Galicia

Galicia, 25 Agosto 1.973

No nacional e cultural, o réximen tratou de eliminar a nosa personalidade, as nosas peculiaridades nacionais: o idioma galego, nosas tradicións, noso dereito e, en xeneral toda a nosa cultura foi sistematicamente inogada e moitas veces perseguida.

Perante estes anos sufrimos todo tipo de abusos, inxusticias e hastra humillacións. Pero o asesinato dos dous traballadores ferrolans en marzo de 1972 e a movilización de protesta producida foi un aldabonazo que nos puxo en pé. Galicia - dixo: ¡BASTA!

As heroicas folgas dos obreiros de Ferrol e Vigo, as mainíficas accións dos

universitarios de Santiago, a resistencia dos nosos campesinos, as combativas-movilizacións de mariñeiros pescadores e mariscadores, das nosas mulleres, da nosa xuventú, as profundas correntes pro-libertá de intelectuales e seitores profesionales, son unha boa proba da forza, combatividadá, enerxía, que está empezando a desplegar a sociedade galega nas suas xustas loitas e porque se satisfaga o seu anxeio de libertá política e nacional, de democracia.

A ditadura tennos medo. E trata de conter a avalancha empregando fronte a nós, dunha parte, a represión, doutra falsas promesas. A represión maniféstase na tortura, a detención, o despido, o espediente disciplinario e, sobre todo, cos xuízos políticos: os consellos de guerra, o Tribunal de Orden Público e deica a Audiencia Territorial serviron o franquismo pra descargar o seu odio contra obreiros, campesinos, estudantes, intelectuales, que se destacan pola sua valerosa situación nas loitas. Proba delo son os 22 anos de cadea que se piden pra Rafael Pillado e outras peticións semellantes pra varios traballadores mais da Bazán, os longos anos de cadea a que se intenta condenar a Manuel Pillado e os pescadores ferrolans, os xuízos previstos contra folguistas vigueses.

O mesmo tempo, nunha manobra demagógica, que non engaña a ninguén, o franquismo quere aparentar que se sente preocupado pola desastrosa situación económica de Galicia. Logo de decaas de anos de abandono, o réximen fai agora, a toda presa, inútiles esforzos pra demostrar a sua aparente preocupación polos nosos problemas. Nesa linia está a creación de se instrumento menor do capitalismo monopolista de Estado, dese organismo burocrático, chamado SODIGA e outras promesas.

Dentro da sociedade capitalista nunca o noso pobo podrá salir da situación de dependencia en que se move a nosa economía, respecto á oligarquía española (da que forma parte unha minoría galega). A solución que eisixe a nosa circunstancia alcanzarase no momento en que os centros do poder político e económico empecen a estar nas mans das clases populares, ou sexa, cando conquistemos en Galicia e en España a democracia antimonopolista e antilatfundista, o dereito de autodeterminación, o socialismo.

Esa situación de dependencia está, en gran medida, encuberta hoxe por un problema que se sitúa en primeira fila: a opresión política e nacional a que está sometida Galicia. A existencia da ditadura e, pois, o primeiro obstáculo a barrer pra poder abordar, sobre novas e efectivas bases, o problema do sudesenvolvemento.

As loitas que vivimos e seguimos vivindo teñen todas un denominador común: A ansia popular de libertá. Iste desexoxeneral enfrentase coa absoluta falta de libertades a que está sometido o noso pobo, choca de fronte coa ditadura.

O franquismo nunca devolverá polas boas, o que lle arrincou ó pobo con tanto sangue: a libertá. Por iso os que falan dunha posible evolución do réximen hacia unha maior apertura política, ou son unhos ilusos ou minten descaradamente. A cuestión, e mais despois do nomeamento de Carrero Blanco, está clara: ou hai democracia ou hai ditadura.

O réximen soio se irá cando o dotemos, e decir, cunha revolución política. Pero pra facer esa revolución política coa máisima garantía de éxito e co mínimo de violencia, e preciso non somentes incrementar a loita popular, senón tamén conseguir que se unan todas as forzas sociais interesadas por unha ou outra razón, en conquistar a democracia. Fai falta o Pacto pola Libertá.

Precísase un acordo das clases populares con diferentes capas burguesas. Iste acordo tería que establecerse sobre os seguintes cinco puntos:

- Goberno Provisional de amplia coalición.
- Amnistía.
- Libertades políticas sin discriminación.
- Eleccións a Cortes Constituíntes que definirán o carácter do futuro réximen político.
- Autonomía pra Galicia.

Cada seitor social debe enfocarse as suas loitas cara a un oxetivo común: A Folga Nacional de toda a sociedade e a concreción desta alternativa democrática. Soio así darase ó traste coa ditadura e estableceranse en Galicia e en España as libertades.

Nesa perspeitiva o II Congreso do Partido Comunista de Galicia, chama a toda a sociedade galega a participar na loita, partindo dos problemas concretos de cada seitor, a intensificar, estender e coordinar as accións de protesta dun xeito cada vez mais amplo e combativo deica facer realidade a Folga Xeneral obreira e a Folga Nacional a nivel da nosa nacionalidadá.

O II Congreso do Partido Comunista de Galicia chama a todo o pobo galego, a todos, a todos, a marchar cada vez mais vencellados hacia a Folga Nacional.

¡Polas libertades políticas, a autonomía e o dereito de autodeterminación de Galicia!

¡Pola democracia político-social. Polo socialismo!

¡Viva a Folga Nacional!

¡Viva o pobo galego!

II Congreso do Partido Comunista de Galicia.

Agosto de 1.973

RESOLUCION POLITICA DO II CONGRESO DO P. C. DE GALICIA

RETROCESO DO IMPERIALIS- MO. SOLIDARIDA CO VIETNAM

A derrota dos imperialistas yanquis no Vietnam agrava a crisis xeneral do imperialismo e acelera o histórico proceso de marcha dos pobos hacia o socialismo. Hai que impoñer ós imperialistas yanquis e os seus lacaios a aplicación efectiva dos acordos de París, que se poña fin á criminal agresión contra Camboia. Continuar prestando a maior axuda ós pobos de Indochina sigue sendo unha tarefa primordial, a pedra de toque do internacionalismo proletario.

RESOLVER A CONTRADICION FEIXISMO-SOCIEDA ESPANO- LA-ESTADO CENTRALISTA E NACION GALEGA

A contradición fundamental da sociedade española hoxe é a que existe entre o proletariado e a burguesía. Dita contradición resolverase coa revolución socialista. Facer esa revolución, costruir o socialismo e o comunismo é a nosa meta.

Pro pra resolver esa contradición fundamental e necesario resolver outras dúas contradicións de carácter xeneral: entre o capitalismo monopolista e o seu Estado e as forzas sociais que van dende a clase obreira a burguesía non monopolista, e a que existe entre a sociedade española e as necesidades do seu desenvolvemento moderno e o actual réximen feixista.

O mais urxente e imperioso é resolver esta última contradición. Sin elo non é posible abrir a vía pra resolver as demais contradicións.

Inserta nesas contradicións xenerales está a que enfrenta á nación galega, carente de dereitos, co Estado feixista — centralista da oligarquía, base ouxetiva do problema nacional de Galicia.

A solución desta contradición lograra se resolvendo as xa mencionadas contradicións xenerales. A loita do pobo galego — pola conquista das liberdades políticas e a autonomía de Galicia; polo dereito de autodeterminación; pola democracia antimonopolista e antilatifundista, polo socialismo, fúndese coa loita de todos os pobos de España nunha común aspiración — que ten un mesmo ouxetivo.

ACABAR COA DITADURA, COR- TAR O CONTINUISMO, CON- QUERIR AS LIBERTADES

O desenvolvemento do movemento obreiro, estudantil e de profesionais; os progresos unitarios das forzas democráticas; a acentuación da presión neocentrista; o aillamento dos ultras; o enfrentamento cada vez maior da Eirexa co poder; a agravación das contradicións no seo do equipo ministerial, caracterizaron a situación política e social que precedeu a última crisis.

Co nomeamento de Carrero como xefe de Goberno, Franco cedeu unha parcela do seu poder. Esa manifestación de declive

do ditador, de debilitamento do seu réximen, eispresa por outra parte a decisión de que a súa ditadura feixista se prolongue despois da súa morte. Cando toda España clama por cambios, a constitución do Goberno Carrero demostra a profunda similitud entre a España oficial e a España real, que ten como símbolo nos derradeiros meses a gran folga xeneral de Pamplona.

A constitución do Goberno Carrero entra en contradición co conxunto da sociedade que se hacha en movemento e eisixe cambios. O réximen ó seguir negando a posibilidade de apertura, reduce a súa base social, debilitase e ouxetivamente facilita o terreo pra que se amplie o abanico de forzas que se lle enfrentan. Descalifícanse de modo mais radical as pretendidas solucións do neocentrismo.

A táctica política das forzas obreras, populares e democráticas é intensificar a loita contra a ditadura, pola rotura da continuidade franquista, por atraer á oposición a todos os que sinten necesidade de cambios, incluídos os que onte confiaban nestos e hoxe ven que dende o réximen non é posible a evolución hacia a liberdade e que é necesario chegar a esta por outra vía.

O AMBIENTE POLITICO-SO- CIAL DE GALICIA CAMBIO. QUE A LOITA ALCANCE UN NIVEL SUPERIOR

A partir das xornadas de marzal de 1.972 no Ferrol, o ambiente político-social de Galicia cambiou. A clase obreira

galega sitúase nas primeiras filas da loita que libra o proletariado de toda España.

O calor das loitas obreiras, estimulada por éstas e polas que teñen lugar no conxunto do Estado español, a sociedade galega púxose en pé. A acción dos pescadores e mariscadores, dos campesinos, dos estudantes, intelectuais e profesionais, das forzas da cultura, moi especialmente dos abogados; da muller galega, da nosa xuventú, anque con graduacións distintas, adquireu un novo nivel.

A partir deste o pobo galego, coa súa combativa clase obreira o fronte, as forzas do traballo e da cultura, todos os partidos e grupos de oposición, debemos de loitar en primeira liña contra do continuismo feixista. Debemos de desmascarar tamén as pretendidas solucións neocentristas. Estas non ofrecen á sociedade galega mais que o actual, con certos retoques de fachada. O desenrolo do movemento de masas, a intensificación do esforzo pola unidá da oposición, orientados contra do réximen e a súa continuidade deben, o propio tempo, desbordar o neocentrismo galego, restarlle forza, superalo e facelo inoperante.

Os cambios habidos na Eirexa galega deberan servir pra que ésta apoie decididamente á Galicia que emerxe na loita pola libertá.

CONTRA DA REPRESION.

POLA AMNISTIA

A represión aplicada sistematicamente polo réximen non puido paralizar a loita de masas. Tampouco impideo o desenrolo dos factores que levaron á situación político-social esbozada. Pra continuar elevando o nivel desa loita, é necesario e urxente unha acción antirrepresiva mais vigorosa, xa que nos derradeiros tempos a represión intensificouse. Asasinatos de obreiros e xóvenes en Galicia,

Cataluña, País Vasco, Madrid; monstruosos procesos contra dirixentes obreiros, decenas de procesados pola folga xeneral de Vigo e accións semellantes; intensificación das torturas pola Brigada Político-Social; despedidos en masa de traballadores; consellos de guerra contra obreiros por motivos laborais; reforzamento do carácter feixista de certas leis, como acontece co projeto sobre Colexios profesionais; desbordamento do propio marco xurídico-legal do sistema.

Esa situación eisixe que a acción antirrepresiva sexa unha bandeira de loita de todala clase obreira, de todala oposición, de todos os pobos de España. Nestos intreos impoñese arreciar a loita pola libertá de Camacho e dos demais encartados no seu proceso. Mediante a súa mobilización o pobo galego debe lograr que as monstruosas peticións de condena pra Pilla do, Aneiros e demais compañeiros sexan retiradas, arrancando a súa libertá, así como a de Amor Deus, Riobóo e demais condenados no consello de guerra do Ferrol. Hai que conseguir que sexa sobreesido o proceso que se sigue contra Manuel Pilla do e demais pescadores por defender os seus intereses; que sexan anulados os procesos aínda pendentes pola folga xeneral de Vigo; que sexan postos en libertá os que foron condenados por participar en dita folga.

Toda a opinión galega, incluída a Eirexa, debe mobilizarse pola libertá dos presos e perseguidos, por unha amnistia xeneral pros presos e esilados políticos.

GALICIA NECESITA O SEU PROPIO PACTO POLA LIBERTÁ

O proceso de loita do pobo galego pola democracia, inscribese no mais xeneral de todos os pobos de España. Neste proceso desempeñan un papel de primeira magni-

tú os progresos unitarios das forzas de oposición hacia o Pacto pola Libertá.

Proba desos progresos son as diversas reunións efectuadas xa polos organismos de promoción e coordinación unitaria de casi toda España. Valor de exemplo adquire esta unidá en Cataluña, coa súa coordinadora de forzas políticas e a súa asemblea nacional catalana.

O Pacto pola Libertá é necesario pra resolver a contradición ditadura feixista-sociedade española.

O Pacto entraña un acordo entre todas as forzas de oposición pra ofrecer, como saída á actual situación, unha alternativa democrática baseada nos seguintes puntos:

- Goberno Provisional de amplia coalición.
- Amnistía.
- Libertades políticas sin discriminación.
- Eleccións a Cortes Constituíntes, que decidirán o carácter do futuro réximen político.

O Pacto é unha converxencia política entre forzas representativas de clases sociais distintas e hastra antagónicas, como son o proletariado e un importante sector da gran burguesía. É un compromiso dun intre histórico dado e pra lograr un oxetivo concreto: acabar co réximen feixista de Franco, conquistar a libertá.

Nin a clase obreira soia, nin as forzas do traballo e da cultura, nin un bloco ou "frente" de forzas netamente de esquerda poderían conquistar hoxe ise oxetivo. En cambio, iste sí pode ser conquistado polo cúmulo de forzas susceptibles de acautar o Pacto.

En Galicia, con unha coordinadora provisional na que forman varios partidos políticos e movementos socio-económicos de peso real, eisiste xa un comenzo de unidá democrática. Mais esa unidá necesita abarcar ás demais forzas políticas que aínda non participan nela e a outros núcleos de opinión e institucións: Colexios profesionais, diversas asociacións, círculos e todas aquelas personalidades ou representacións de grupos económicos ou de sectores que sexan favorables ás libertades ou capaces de converxer, circunstancialmente, nese oxetivo, coas forzas democráticas. O propósito común deberá ser dar forma concreta o Pacto Galego pola Libertá.

Os comunistas estamos dispostos a de-

desenvolver os máximos esforzos en favor de acordos unitarios a todos os niveis: local, provincial e de nacionalidade por medio da creación de coordinadoras, mesas democráticas ou calesquera outras formas de encontro e de diálogo.

O II Congreso do Partido Comunista de Galicia ó situar no centro da súa preocupación política a necesidade de lograr o Pacto, reafirmou as bases que os comunistas galegos, coincidindo cos grupos democráticos máis arriba mentados, viñeron proponendo pro Pacto Galego pola Liberdade. Estas bases consisten nos catro puntos antes enumerados e a autonomía nacional de Galicia.

Coestas as liberdades políticas traduciranse en realidade máis concretas pro pobo galego.

O retraso no acordo de todas as forzas galegas de oposición na concreción da alternativa democrática, non soio é un freo pra que a loita de masas contra a ditadura realice novos e máis relevantes progresos, podería acarrear consecuencias moi negativas pro pobo galego na conquista dos seus dereitos, incluso cando existista un réxime de liberdades. De ahí que o II Congreso considerase que xunto coa gran tarefa de preparar e levar a cabo a Folga Xeneral e a Folga Nacional, o redoblar os esforzos por lograr o Pacto, é unha gran tarefa obreira, popular, nacional e revolucionaria que emplaza a todos os nosos cuadros e militantes. Dada a nova situación político-social creada derradeiramente, cumprir esa tarefa e ho xe posible.

A REVOLUCION POLITICA

A necesidade e a urxencia de acabar coa ditadura feixista, impón a realización dunha revolución política. A partir des-

te réxime, da evolución das súas institucións, como pretenden os novos centristas, e imposible a democracia. Isto é o que deben comprender todos os que desexan que o réxime democrático se instaure en España.

A revolución política non é unha evolución; é un corte radical co este réxime sinifica, que començará por desplazar o Goberno e o xefe do Estado e por establecer un Goberno Provisional de ampla coalición democrática.

A revolución política non será unha revolución socialista, sinón unha revolución de carácter democrático e nacional. Mais a súa realización cambiará radicalmente o horizonte político de España.

A clase obreira e demais traballadores, as forzas do traballo e da cultura, toda a oposición galega ó réxime, o pobo galego en conxunto, deben prepararse pra, ó unísono cos demais pobos do Estado español, facer realidade en Galicia esa revolución política.

O II Congreso ratificou a idea do Partido de que no intre crucial, as liberdades políticas e nacionais han de ser impostas na nosa nacionalidade, pola acción das masas e a decisión das forzas de oposición, sin esperar pasivamente o que poida ocorrer na capital do Estado ou noutras nacionalidades.

A implantación das liberdades políticas e nacionais, o desmantelamento sucesivo das institucións feixistas e o establecemento de novas institucións democráticas que respondan a vontade do pobo galego ha de ser obra do pobo galego mesmo.

A FOLGA NACIONAL

Unha das premisas pra levar a cabo a revolución política é preparar e realizar a Folga Xeneral Obreira e a Folga Na-

cional. A Folga Nacional concíbese como unha forma moderna de levantamento popular e nacional contra do poder dominante, pra lograr desprazalo e, en definitiva, substituílo por un novo poder.

O concepto de Folga Nacional é propio do carácter democrático e nacional que toma hoxe a loita. Por elo, rebasa o marco da Folga Xeneral política do proletariado, que debe ser o seu primeiro protagonista, pra abarcar ós campesinos, estudantes, intelectuais e profesionais e a todas as demais capas do pobo. Por estar dirixida contra da ditadura, a Folga Nacional pode incluso ter o apoio activo de sectores empresariais e unha ou outra forma de apoio da Igrexa. É preciso lograr, ademais, que como ocorreu no Ferrol e despois en Vigo, o Exército non reprima ós que participan na folga e, si é posible, que unha parte, o menos, lle preste o seu apoio.

O II Congreso ratificou a opinión expresada xa anteriormente polo Partido de marchar en Galicia hacia a Folga Nacional. Toda a nosa labor política e de acción entre a clase obreira e as masas; todo o noso esforzo de organización, promoción e orientación das súas loitas reivindicativas; toda a nosa preocupación por mostrarlles cómo defender mellor os seus intereses deben estar presididas pola idea de facer en Galicia a Folga Xeneral e a Folga Nacional. Mais pra facer que a Folga Nacional en Galicia sexa un feito fan falta, ademais de unha countura favorable, entre outras as premisas seguintes: eleva o actual nivel organizativo e de conciencia do movemento obreiro en xeneral e das súas zonas máis atrasadas en particular; que se desenvolva a acción reivindicativa; que, sobre esa base, cada sector social elabore a súa propia experiencia, a súa plataforma de loita e trace a súa perspectiva confluente cos demais sectores; que se concrete a nivel de Galicia o Pacto pola Liberdade e a anteriormente esposta alternativa democrática.

Na perspectiva da Folga Nacional, as experiencias xa logradas nas loitas do Ferrol e Vigo deben ser completadas coas que ofrecen as loitas doutras partes de España e de fora das nosas fronteiras e ter previstas medidas que poden ser decisivas nunha loita desa envergadura. Trátase de paralizar o traballo, pero tamén de ocupar a rúa e lugares estratéxicos clave; de utilizar os medios de información de masas (radio, televisión e periódicos) ó servizo da Folga. Trátase de -

crear órganos de loita que trasformándose en órganos de poder democrático, nun intre dado desplacen o poder oficial.

O EXERCITO NON DEBE ENFRENTARSE CO POBO

O Exército é un elemento de primeira-magnitudé na actual correlación de forzas. Por elo é de vital importancia que non se enfrente co pobo. Tanto nos intres decisivos da revolución política como agora, o Exército debe opoñerse a ser utilizado como forza represiva.

O Exército deberá marchar xunto ó pobo pola libértá, non opoñerse a voluntá-nacional de cambios democráticos.

O ganar ós militares pra esa opción plantéxase en medida considerable en dependencia direita do diálogo entre as forzas que apoian a alternativa democrática e o Exército a través de múltiples-vías; e necesaria tamén a creación no seo deste de influentes organizacións capaces de influir na masa de soldados e evitar que nun intre dado, poidan disparar contra do pobo.

É preciso ganarse ós señores non ultras do Exército pro Pacto ou, o menos, lograr a súa neutralidá.

En Galicia os militares, por ser na súa maioría procedentes de Galicia mesma, poden ser susceptibles de certos compromisos concretos. Eles son testigos do colonialismo económico e da opresión feixista centralista que sofre a nosa nacionalidá. Non debe perderse de vista esta circunstancia. É preciso esforzarse por convencerlles de que a mellor garantía pra existencia dun Exército moderno e nacional, capaz de defender a España fronte a unha agresión exterior, será unha sociedade democrática.

ADIANTE OS MOVIMENTOS DE MASAS

Unha tarefa central sigue sendo o lograr que os movementos de masas se desenrolen o máisimo, se interrelacionen de modo natural no plano social; que medreainda mais a súa combatividá e alcancenovos niveles; que cheguen a coordinar o mais posible a súa acción, creando así condicións non soio pra Folga Xeneral proletaria a nivel de Galicia, sinon da Folga Nacional.

Nesa perspeitiva é primordial o papel da clase obreira, como vanguardia da sociedade galega, co movemento de Comisiós Obreiras ó frente.

Os elementos da dinámica da mobilización das masas son fundamentalmente as reivindicacións concretas e inmediatas de cada seitor. Dita mobilización impón -- mais que nunca a utilización das posibilidades legais e estralegales.

A interrelación existente entre as loitas económicas e políticas, ou por reivindicacións laborais e dereitos democráticos, como o demostraron Ferrol e Vigo, e unha das claves tácticas pra mobilizar ás amplias masas da clase obreira e demais traballadores.

É a acción de masas, que os revolucionarios, os comunistas, debemos necesariamente encabezar, o principal motor que leva á mobilización de todo o pobo. Pro seu desencadeamento e capital o aproveitamento das cointuras favorables, que soio se perciben cando existe sensibilidade e receptividá e o Partido ten sólidos vínculos coas masas traballadoras, populares.

Debemos estimular a elaboración de plataformas reivindicativas, de programas de loita de todos os movementos de masas. Señalamos como exemplo os programas da clase obreira galega e do Movemento Democrático de Mulleres ós que deberían sumarse, coas súas propias plataformas, o estudiantil e certos movementos profesio-

nales. É de vital importancia a vinculación dos problemas da Universidá, do conxunto do ensino en Galicia, cos necesarios cambios político-sociales na nosa sociedade.

No campo é necesario traballar pola unidá de acción do Movemento de Comisiós Campesinas con outras formas de mobilización das masas que xa están tendo lugar e contribuir a incorporar ás súas plataformas aquelas reivindicacións mais sentidas que os propios campesinos plantexan, como son as relacionadas cos prezos, a presión fiscal, etc.

Partimos da base de que o esencial hoxe e que a loita dos movementos socio-económicos de masas polas súas propias reivindicacións, ademais dos logros concretos que poidan obter, deben servir pra abrir ancho cauce a un mais libre plantexamento dasas reivindicacións, logrando a satisfacción das mesmas, pro cal requírese a libértá, a democracia, e pra súa total consecución, a democracia político-social e o socialismo.

O PROBLEMA NACIONAL. PO LA AUTONOMIA, POLO DEREITO DE AUTODETERMINACION DE GALICIA

O II Congreso prestou especial ó noso problema nacional. Ratificou a opinión do Partido de que a opresión nacional que sufrimos radica na contradición ó comenzo mentada entre o Estado feixista centralista e a nación galega, á que non se lle recoñece o dereito de autodeterminación nin se lle permite disfrutar da menor autonomía.

Esa situación de sumisión política, de dependencia económica e de opresión cultural, incide en realidades tan dramáticas como as da emigración masiva, o sudesenrolo e o difícil acceso do pobo á cultura, incluso o ensino oficial.

A represión nacional, ó manifestarse multifacéticamente, no orden político, -

socio-económico e cultural, non resultar un problema mais. Afeuta o "ser" e o "vivir" do pobo galego, en sentido global. De ahí que a conquista dos centros de poder político de decisión, de que o pobo galego mesmo poida autogobernarse, decidir a súa vontade, sexa unha das claves da súa liberación, da súa revolución, da súa democracia político-social, da súa marcha hacia o socialismo.

O logro das liberdades políticas debe traducirse, por elo, na autonomía pra Galicia, que será xa unha conquista capital.

O II Congreso considerou que o Estatuto plebiscitado no 1.936 pola aplastante maioría do censo electoral de entón poídrá ser a base fundamental, anque provisional, en que poida asentarse esa autonomía. Considerou tamén que o pronunciamento do Partido Comunista de España a favor dun Estado español federal, responde ó interes da clase obreira, das formas democráticas e revolucionarias do conxunto dos pobos que constituen dito Estado e por elo ó interes do pobo galego. A federación será posible cando se recoñeza a ditos pobos o dereito a autodeterminarse.

se obreira que, ó pelear polas svas reivindicacións, promoveu unha nova situación; débese a que a través do seu movemento de Comisiós Obreiras, eisixeo o desenvolvemento industrial, como unha reivindicación nacional na que está vitalmente interesada.

A necesidá de eisixir esa industrialización, foi explicitada no Programa Provisional do noso Partido. O Partido Comunista de Galicia plantexou este problema con mais vigor e claridad que ningún outro grupo político.

Consecuente coesa traectoria, o II Congreso reiterou a necesidá de eisixir o desenvolvemento industrial de Galicia a nivel rexional; criticar e combatir o feito de que con organismos burocráticos do capital monopolista de Estado como o SODIGA e semellantes se pretenda confundir, e no fondo roubar, o verdadeiro desenvolvemento rexional industrial.

O Congreso acordou denunciar a intensificación do proceso de colonización que se está producindo na economía galega. Coincideo en que pra que o desenvolvemento de Galicia non revista un carater de espello colonialista e sexa efeutivo, necesítase un Estado de democracia político-social ou socialista.

Nembargantes, considerando que no desenvolvemento industrial, ademais da clase obreira e o pobo, está interesada a propia burguesía galega, ratificou a decisión da posible converxencia coesta pra reivindicar en común frente ó Estado feixista, ese verdadeiro desenvolvemento rexional, eisixindo á vez as liberdades políticas e nacionais.

POR UN VERDADEIRO DESENVOLVEMENTO INDUSTRIAL REXIONAL

O réximen intenta paliar a contradición entre a nacionalidá galega e o seu sistema centralista feixista utilizando promesas desenrolistas. Xa no pasado, o réximen fixo moitas promesas a Galicia, pro xamais as cumpriu. Esa e unha das razóns da desilusión de certos seitores burgueses galegos, que deberían eisixir que o poder centralista cumprise o prometido.

Aíualmente, si se conceden a Galicia algunhos créditos, de proietan certas inversións, débese ante todo a loita da cla

O MERCADO COMUN E GALICIA

Ante a integración europea o futuro da economía española está en xogo. En

consecuencia estaio tamén a parte que da mesma representa a economía galega. España non pode permanecer ó marxen do proceso de integración que ten lugar na Europa Occidental. Pro ó carater feixista do réximen actual fai a este incompatible coas cláusulas do Tratado de Roma. Ó propio tempo, pola sva propia debilidá, pola situación de precariedá en que colocou o país, dito réximen non está en condicións de levar a cabo negociacións con dita comunidá que fagan respetar os intereses de España. O problema, pois, fundamental que e preciso resolver pra que España poida, no seu día, negociar a sva asociación coa CEE e acabar co réximen de Franco.

De ahí a aitutú adoutada o respeito polo VIII Congreso do Partido Comunista de España, que o II Congreso do Partido Comunista de Galicia ratificou. O Partido Comunista resolveuse no Congreso do Partido Comunista de España pronunciaríase por un acordo de asociación ó Mercado Común Europeo que permitira ir progresando na cooperación cos países europeos a medida que as estruturas económicas do noso se renoven e alcancen a competitividá necesaria. Ó noso xuicio un Estado democrático terá que realizar esta tarefa apoiándose preferentemente no desenvolvemento do seitor público da economía. O Partido Comunista considera ademais que todo acordo que poídera establecerse nas mentadas condicións co Mercado Común Europeo ha de salvaguardar e defender os intereses dos traballadores españois emigrados en Europa que hoxe representan o dez por cento da poboación aitiva española.

O núcleo mais dinámico do capitalismo industrial de Galicia está interesado, como o conxunto español deste seitor, en que se eliminen os oustáculos que impiden a entrada de España na CEE, pra non quedar aillados desa comunidá e poder ampliar a área dos seus mercados. Pro a suerte doutros seitores da nosa economía está considerablemente vinculada tamén ó que ocorre entre España e a CEE. Nos derradeiros tempos as importacións lácteas dos países que constituen esa zona, viñeron contribuindo, xustificada ou inxustificadamente, a que unha gran parte do leite que se produce en Galicia, non fose recollido polas centrais leiteiras, co consiguiente e grave perxuicio pros campesinos produtores.

Nas discusións preliminares que se comenzaron en Bruselas, púxose de manifesto que sin un Goberno disposto a defender ese seitor, frente á presión dunha

producción, en xeneral escudentaria, con unha produtividade máis elevada, como é a da CEE, dito sector sería arruinado.

A industria conserveira galega é outra das ramas da nosa economía afeutada polo sistema arancelario proteccionista establecido pola CEE pra terceiros países. Pro si con un réximen como o actual España fose admitida na CEE as conservas dos países que hoxe a constituíen, disputaríanlle á nosa incluso o mercado español, levando á moría da nosa industria conserveira a ruína.

Outra cousa será cando, con un Goberno democrático, apoiado polo pobo, capaz de defender os intereses de España, a nosa industria conserveira se haxa restructurado e modernizado técnica e tecnoloxicamente, entre outras fórmulas pola de potenciar un cooperativismo democrático e sexa estimulada e axudada por créditos do Estado.

Galicia e a parte de España da cal existen nos países da CEE un número proporcionalmente maior de emigrantes. A necesidade de que todo acordo que poidera establecerse coa CEE salvaguarde e defenda os intereses dos españoles emigrados en Europa, coincide tamén co interés fundamental desta parte tan numerosa da poboación galega que circunstancialmente háchase emigrada.

Por todo elo o II Congreso constatou que o problema de asociación ou non de España a CEE ten incidencias moi directas na economía de Galicia, na situación dos seus traballadores, do conxunto do pobo. Tamén neste aspecto, o problema da liberdade, da democracia, da existencia dun Goberno que á cabeza do Estado sexa capaz de defender os intereses de España e que teña en Galicia a súa propia expresión autonómica, plantexase de maneira apremiante pro pobo galego.

A posición adoutada polo VIII Congreso, representa un importante paso pra lograr ese Goberno, xa que facilita a converxencia das máis amplias forzas sociais, interesadas nunha asociación de España á CEE.

O II Congreso marca unha nova fase da maduración política e consolidación orgánica do Partido Comunista de Galicia. O dinamismo con que o noso Partido irrumpe entre os máis amplios sectores populares, nun prazo de tempo breve, débese á xusteza da súa liña política, á capacidade dos seus militantes pra adecuala á realidade nacional galega en que se desenvola e vincularse coas masas. Débese así mesmo, á estratexia seguida pra súa constitución orgánica.

A forza do noso Partido dimana dos seus principios marxistas-leninistas e da que lle dá a mesma sociedade galega en que está xa enraizado.

O II Congreso manifestou ser cosciente da enorme responsabilidade que o Partido Comunista de Galicia ten ante a clase obreira e o conxunto do pobo galego, respecto ó papel revolucionario que desempeña.

Dedicou por elo especial atención ó feito de que o profundizar na marcha hacia a Folga Xeneral e a Folga Nacional, o lograr o Pacto pola Liberdade, concretar e dinamizar a alternativa democrática galega, preparar, en fin, as condicións da realización da revolución política, exige un gran Partido de masas.

Lograr ese Partido é unha tarefa capital á cal deben aplicarse todos os militantes do Partido Comunista de Galicia, con verdadeira pasión revolucionaria.

Nesa perspetiva o II Congreso considerou necesario prestar unha atención política especial as decenas de miles de traballadores galegos emigrados na Europa capitalista que lles axude á defensa dos seus intereses e reivindicacións labo- rales e por dereitos político-sociales e culturais que non poseen e pra que, o propio tempo, se movilizan en favor da causa da liberdade nacional e social de Galicia, única forma de contribuir eficazmente a resolver o problema emigratorio.

O II Congreso do Partido Comunista de Galicia ratificou a idea expresada no seu Programa Provisional de avanzar hacia o socialismo a través da etapa da democracia antimonopolista e antilatifundista, respondendo ás peculiares características de Galicia.

A sociedade socialista coa implantación dunha forma de poder equivalente á ditadura do proletariado -que concebimos pluralista e que será expresión e resultado da colaboración entre todas as forzas favorables o socialismo- suprimirá definitivamente as clases explotadoras, e por elo as explotadas.

Ese poder, ó suprimir a explotación do home e dunha clase por outra, imprimirá ás liberdades democráticas unha nova dimensión: asegurará ó pobo galego a máis ampla democracia, a súa plena liberdade nacional e social.

O logro dese apasionante oxetivo está dirixida a loita dos comunistas.

O II Congreso do Partido Comunista de Galicia.

25 de Agosto de 1.973

POR UN GRAN PARTIDO COMUNISTA DE MASAS

POR UNHA GALICIA SOCIALISTA